

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

UNA SOLUCIÓ

Ens sembla que lo millor seria que En García Prieto anés al Rif i l'Abd-el-Krim vingués aquí

El terratrèmol i Mussolini

Oh petitesa dels homes davant la magnitud de les forces de la Naturalesa! Sembla com si aquests darrers dies hi hagués hagut una competència sinistra entre la Naturalesa i l'home, en la feina de fer malvestats. Quan Mussolini anava a desencadenar una nova guerra a Europa, amenaçant amb la potència d'un Estat de quaranta milions d'habitants un altre Estat que només en té set o vuit, el terrible terratrèmol del Japó l'ha deixat en ridícul. Mussolini anava a provocar una guerra on haurien mort uns quants milers d'homes, unes quantes desenes de milers en el cas pitjor. Doncs ve't ací que, en poques hores, un fenòmen sísmic mata més de duescentes mil persones. Poc després d'haver bombardejat l'esquadra italiana el port de Corfú, esbotzant alguns edificis, la sotragada de l'Extrem Orient convertia en runes flamejants unes grans ciutats.

En aquesta competència tràgica entre l'home i la Naturalesa, la Naturalesa ha guanyat. Podríem dir que ha pres la revenja de la gran guerra del món, la qual pel conjunt de les seves morts i devastacions va superar les més grans catàstrofes naturals de que té record la memòria dels pobles.

Ja no hi haurà guerra entre Itàlia i Grècia. Diu que el Govern de Londres ha arreglat el perillós conflicte. Nosaltres creiem que això són veus que fan córrer els diplomàtics vanitosos. La cosa que ha passat és que Mussolini davant del terratrèmol del Japó, s'ha vist desbancat i s'ha trobat avergonyit. A despit del seu deliri de grandeses, s'ha vist menut i insignificant comparat amb la força destructora del terratrèmol japonès.

La fatalitat dels nacionalismes conservadors

Itàlia està a punt d'entrar en guerra amb Grècia. Tal volta ho estigui ja. S'ha tornat a repetir el cas d'Àustria contra Sèrbia, el cas d'una nació gran que es llença damunt d'una de petita, aprofitant un episodi dramàtic. Lo que hi ha que lo que a l'Àustria fou deliberat propòsit d'una nació decadent, a Itàlia és l'impetuosa empena d'una nació jove que es creu predestinada a reproduir noves gestes imperials.

Això era fatal, d'ensà de l'adveniment del feixisme, que no és res més que l'exacerbació del nacionalisme. La seva lluita amb els comunistes, no fou més que un episodi. L'entranya del feixisme era el seu patriotisme, la fe en l'Itàlia per damunt de totes les coses, però d'una Itàlia expansiva, bèl·lica i imperialista. Naturalment a la primera ocasió, aqueixa exaltació nacionalista ha tingut una derivació guerrera. En altres dies, les escuses greques haurien estat acceptades, però en aquests dies de fervor i de neguit patriòtics, el drama d'Albània havia de conduir, fatalment, a un estat de guerra.

Es la trajectòria indesviable dels pobles que segueixen una trajectòria nacionalista. Poden aconseguir un ordre interior; poden, o per aixafament del proletariat, o per una extensió del benestar, apaivagar la lluita de classes; poden, fins, lograr una satisfacció popular com a l'Alemanya d'abans de la guerra, però, sempre, sempre, els hi quedarà la pruija de l'extensió territorial i del domini polític que els conduirà a la guerra.

Totes les malvestats que hagués portat el socialisme a Alhucemes, no són res comparables a la pèrdua d'homes, a la desfeta de l'Estat i a la fam popular que ha patit. A Itàlia, si persisteix en la frisança guerrera pot ocórrer igual. Com a França una política militar li farà més mal que una política pacifista i socialit-

zant. De la mateixa Rússia, què no s'ha escrit? Quines narracions no ens han estat ofertes de la seva penúria i del seu terror? I no obstant, res pot ésser comparat a la gran hecatombe russa de la guerra. Tres milions d'homes varen morir. Es de creure que altres tres milions d'invalíds varen quedar. Davant d'això que són tots els mals de la revolució? I la revolució ha donat una coherència a Rússia, l'ha reorganitzada, li ha format un ideal, i avui, el poble rus és el que menja millor de l'Europa central i oriental, més que l'alemany, més que l'austríac, més que el polac.

El nacionalisme conservador, porta dins el cranc de la guerra. Pot trigar però mata. Després venen les forces lliberals i populars i refan als pobles desfets pel nacionalisme conservador. Així va ocórrer amb la França del 70. Així passava amb l'Alemanya de 1918. Així ha passat amb la Rússia desfeta pels Zars, refeta per la revolució.

El nacionalisme conservador va perdre a la Grècia, agressora de Turquia. El nacionalisme conservador, no sabem encara, l'eficàcia que tindrà, però després de l'armistici, Itàlia és la primera nació aliada que ha mobilitzat. Avui és contra Grècia, nació petita. Demà potser contra una nació gran.

PARADOX

La vocació del suïcidi

Està demostrant-se, una altra vegada, que l'Estat espanyol té una invencible inclinació al suïcidi. La gran majoria de les desfetes i de les misèries espanyoles les ha buscades i les ha consumades Espanya mateixa. Fins ara, no s'ha matat del tot, a despit d'haver-se llençat diverses vegades daltabaix dels ponts. Però en cada una d'aquestes aventures, en cada un d'aquests cops de cap (aquí la frase resulta textualment exacta) s'ha trencat algun os o s'ha causat nafres llastimoses. L'Estat espanyol, a conseqüència dels seus repetits intents de suïcidi, ha quedat mutilat i malalt. Això no obstant, ha conservat l'orgull i el mal genit.

Davant del problema del Marroc, veiem amb tova claretat aquesta vocació espanyola. Tothom s'adona, a dins i a fora de la península, que l'Àfrica és per a Espanya un trenca-colls, un cementiri, una esca del pecat i una ocasió contínua de desgràcies. Un altre Estat, convençut

L'atraedor a l'acaparador

—Et perdono perquè tu has sigut el que m'has ensenyat l'ofici.

dels perills infructuosos que córrer en aquelles terres esquerpes, hauria renunciat a l'aventura del protectorat convertit en camp de batalla. I si per tenir una hora tonta hagués acceptat aquest galdós oferiment internacional, en veure'n els inconvenients greus i múltiples se n'hauria desmpelegat més o menys diplomàticament.

L'Estat espanyol no fa res d'això. Fa tot el contrari. Ell mateix encén el foc que ha de cremar-lo. Ell mateix es prepara la beguda que l'ha d'emetzinar. Ell mateix aparia els bastons que han de servir per a pegar-li. Quan la liquidació de les engrunes del imperi colonial espanyol havia tingut l'aventatge positiu de deixar Espanya sense terra per a fer guerra, la vocació del suïcidi portà els seus governs a procurar-se un territori on es pogués continuar amb totes les seves tristeses la història d'Espanya.

Mai com ara són tan clars els perills de l'aventura africana per a l'Estat. I heu's aquí que quan aquest es troba en el cas de decidir-se entre l'atenuació o la intensificació de l'acció guerrera, es decideix per l'últim extrem, quan encara ressonen els crits del revoltats de Màlaga i ressona, com un símbol, aquell acordió tccat pel caporal condemnat a mort i indultat després.

Feu pas a l'Estat espanyol. Es inútil que volgueu deturar-lo. Té la mania incurable del suïcidi. Altra vegada vol tirar-se daltabaix del pont, altra vegada vol donar un cop de cap. No hi ha remei, no hi podem fer res. Després vindran les conseqüències. Ja ho sentirem a dir.

FULMEN

11 DE SETEMBRE

Llibertat! Aquest és el significat d'aquesta data; aquest és el que anhelan tots els que aprofiten aquesta clariana prometedora de una lliberació nacional, i aquesta és la diada recordatòria d'un gran afront. De la llibertat espiritual que gonfla el cor dels catalans, de la flama indecisa de cadascú, en veig la foguerada que s'enlaira molt amunt, per sobre de totes les adversitats i de totes les desil·lusions.

Llibertat! Això vol dir aquesta fogue-

rada que crema en holocauste a Catalunya. Les llengües d'or i de porpra il·luminen les aspiracions de la terra mentre el ventot que ve de lluny llença cap a les terres opresores la fumerada espesa que serveix per ennegrir el cor dels que'ns desgovernen.

El foc fa caliu, i el fum encega, encega les consciències dels que s'amaguen al sentir el crit de Llibertat.

La cançó dels concentrats

Amb un programa de palla es feu la Concentració Lliberal, i a la batalla anarem plens de braó.

Oïnt nostre crit de guerra tot el país s'estremí

el Govern caigué per terra, i el rei a l'acte ens va dir:

—Nois, el poder us entrego, però no feu disbarats, que prou sovint ensopego...

—No hi ha por, som molt trempats, i per torna, concentrats.

La casaca de ministre varem vestir ben contents.

Era allà al Rif tot sinistre era aquí tot incidents.

Els militars remugaven, els burgesos treien foc,

els obrers es sindicaven i donaven molt de joc.

Cada jorn es cometien una colla d'atemptats,

els diaris ens omplien de bombos desmesurats...

Quin goig per als concentrats!

Essent-nos la sort propícia férem unes eleccions

sense gota de malícia i un pressupost de milions

pel Marroc, on enviàrem un Conissari civil;

una pensió senyalàrem a Abd-el-Krim el moro vil,

Les Corts obertes tinguérem, sentint-nos mil disbarats,

fins bufetades rebérem, prò nosaltres, tan trempats,

per això som concentrats.

Començarem les vacances com fan tots els governants, i adéu dolces esperances d'un tan merescut descans! Al Rif va armar-se camorra i ens sitiaren un fort: l'Espanya es quedà a la sorra encallat com un peix mort. A Màlaga els de quota no volien sè embarcats, el Raisuni ens dóna pota, a Tetuan hi ha assassinats, prò, per sort, som concentrats!

No en feu cabal de la crisi que ara acabem de sofrir. La provocarem per vici amb l'intent de suprimir uns ministres rondinaires. Ara al minisieri nou hi passaran altres aires, car està ple com un ou d'eminències de primera, d'homes savis i triats. No hi tenim cap sangonera de les que fan disbarats. Ara estem ben concentrats!

Ja veuran amb quina traça al Marroc farem les paus, els atracadors en massa aniran a Cà'n Pistras. Començarà desseguida la gran repatriació. Tànger ens serà cedida, l'Hisenda anirà milló. Posarem a flot l'Espanya i veurem engrillonats, tot i semblant cosa estranya els responsables provats. Som o no som concentrats!

FLOK

El Japó s'enfonsa

Aquest terrible cataclisme ha commogut a tot el món, aquest món que tants i tants cataclismes ha forjat damunt de

la seva escorça per obra de governs saions i per desgràcia dels que viuen sota les insidies polítiques i damunt dels trontollaments atmosfèrics.

Quan no es veu la pobra humanitat colpida pels mateixos que la formen, ho és pels elements de la naturalesa. Aquest cop si que podem donar fe a les regles del fanatisme creient amb un càstic sobrenatural baixat del cel. Però no; aquest càstic no és adequat pels seus desvaris religiosos des del moment que ve de les entranyes de la terra i per tant no és càstic baixat del cel.

El plebiscit

La conquesta del Marroc suposa una guerra llarga, difícil i costosa. Tenint en compte lo que hem avençat en trenta anys de sacrificis pot treure's la proporció de lo que ens costarà la pacificació d'aquell tros d'Àfrica, i el resultat ens dirà que és cosa de segles.

Malgrat la demostració palesa de la nostra impotència, hi han encara elements que pel seu interès particular, pretenen que Espanya segueixi empo-brint-se i desagnant-se, continuant una campanya estèril i ruïnosa. La vida moral i material de l'Estat espanyol no els interessa.

La guerra no és una lluita contra els moros sinó una guerra desenfrenada contra els espanyols. Els moros fan la guerra amb xavos i nosaltres amb bitllets de mil pessetes. Els moros troben un gust en corre la pólvora i en paquejar; els soldats espanyols són arrencats violentment dels braços de llurs mares i duts per força a una mort sense glòria. Conquerint tot el Marroc, haurem guanyat uns roquissos que no valen una centèsima part de lo que val la nostra falda pirenenca, i el preu haurà sigut l'empobriment d'Espanya, la pèrdua de tota una vigorosa generació i l'impotèn-

cia per a conservar en pau lo que la guerra ens hagi fet guanyar.

Això el poble espanyol ho veu, ho comprèn i ansia l'abandó d'aquesta boja aventura, però si segueix quiet com fins ara, la seva opinió no la tindran en compte els governs, i els elements interessats per egoisme en que la guerra duri, sortiran amb la seva.

Totes les associacions, siguin de la mena que siguin; tots els periòdics sense distinció de colors; tot lo que signifiqui treball, intel·ligència i riquesa; les Diputacions, els Ajuntaments, tothom deuria dirigir-se al Govern expressant el seu desig, pel bé de l'Estat espanyol, d'abandonar decididament aquest os del Marroc, deixant que el roseguin els que a Tànger ens regategen lo que hauria d'ésser nostre sense esforç.

Veuríem llavors si pot més tot el poble que treballa i paga o uns quants elements empenyats en desenterrar els ossos del Cid.

JEPH DE JESPU

D'ALLA BAIX

Corteig macàbric

Un estrident toc de corneta posa en commoció a tota una munió de gent que, enmig d'un eixordador aldarull de veus de comandament, petjades de cavalls, va formant una columna, que té d'anar a fer una demostració de força pel voltant d'unes càbiles per on s'és feta una agressió de la que han sigut víctimes dos braus minyons en lo més florit de la vida.

Ha sigut lo de sempre. Uns moros que en tò amistós s'acosten a uns soldats, que, sols i sense armes estan a l'aiguada, i en un moment de descuit salten damunt d'ells set o vuit indígenes i els punxen, enduent-se'n l'acèmila.

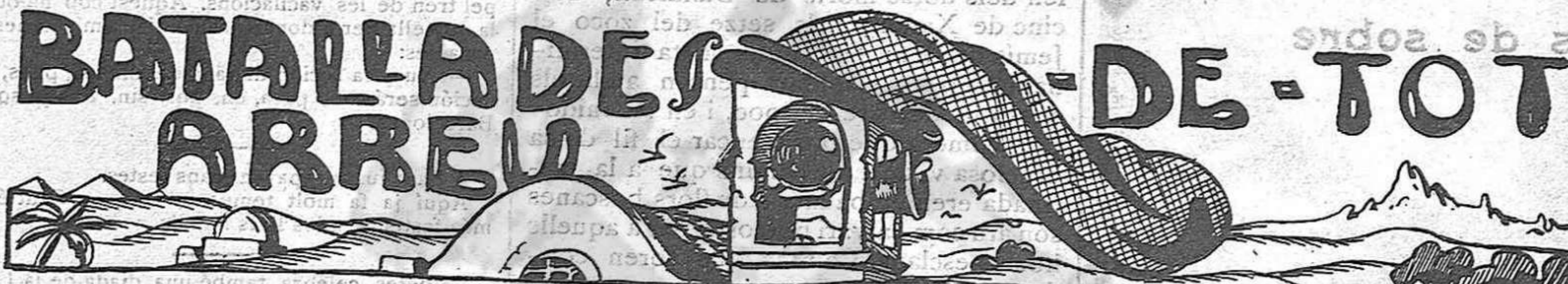
Per fi, després d'un terrabastall que dura dues hores, la columna es posa en marxa. Surt d'un campament proper a una ciutat que pels moros és una vera profanació l'ocupar-la tropes espanyoles, ja que situa en segon terme el simbolisme religiós que dins dels seus murs enclou. Va passant per camins que en altres jorns, no molt llunyans, foren vies de la religiositat d'un poble, que com tot poble instintivament sap cercar lloc apropiat per marc dels espais espirituals.

Un poble de cases blanques, cobertes de teulades vermelles, coronat per l'alterós Magot, que apar cimal pirinenc. Als fills de Catalunya els recorda llur pàtria. Els seus voltants no poden ésser més pintorescs. Hortes plenes de llimners, oliveres, tarongers i tota mena de arbres fruiters embelleixen el ja de si bell paisatge.

Pel mig d'aquestes hortes marxa una munió d'homes vers lo desconegut, decidits, sens defalliment. Es hora matina i l'ombra del Magot els protegeix. Davant, els indígenes de l'host amiga, amb el Baxà, van cantant i omplint amb sa cridòria les valls i cingleres. Al sentir-los, hom no sap si llurs crits són de joia per la civilització que diuen els porten o el desvetllament d'un sentiment de guerra adormit al fons de la seva ànima. Darrera, l'infanteria, l'artilleria; una manifestació de guerra.

Marxen en recerca de la mort? Aquí hi ha un poble que fuig d'una vida per a anar a un nou desvetllament, qui sap si per a ésser, com els seus avis, veicle de civilització per a aquesta decadent Europa.

Ja ple dia retornen els que marxaren dematí contents i aixelebrats, cap cots, llasats i plens de pols que asseca llurs pulmons. Es llencen assedegats als reguerots d'aigua llardosa pel pas dels cavalls i que asseca més sa gorja insaciable. L'aigua és bruta i sens frescor: el sol d'Àfrica l'ha bullida en son llit de roquissos. La vegetació esquifada sembla una burla a son desig de ombra que els protegeixi del sol de plom, que cau da-

LA FERA

Els pobles són idòlatres. I sempre ho són dels sers anormals. Les multituds necessiten quelcom extraordinari per a vibrar, sigui bo o dolent. Regularment, els seus ídols fan pudor de carn morta i regalimen sang.

Aneu seguint pas a pas les gestes que els pobles qualifiquen d'heroiques, i veureu que no són altra cosa que crims a l'engros. Un d'aquests ídols fou En Clemenceau. Ell salvà la pàtria, salvà la França, és cert. Però no ho és menys que bastí el nou edifici amb carn humana relligada amb sang dels seus germans, quan hi havia medi de salvar—si no l'honor, la més grossa de les relativitats—la vida de milers d'homes quan, encara que rene-gant, la beneïen.

An aquest home li deïen el «Tigre». La fera es sacia de sang, es revolca enmig d'un munt de des-

M. Clemenceau reposant amb el coronel House, sota el seu arbre predilecte, en la seva finca de Saint-Vicent-sur-jard.

pulles i ballà la dansa infernal a l'espatèc dels canons destruint intel·ligències, junt amb les feres dels altres pobles.

Ara es retira. Fuig acorralat. S'amaga al camp, lluny, allí on no arribin els crits d'angoixa dels que encara esperen ben inútilment.

En Clemenceau s'ha retirat a la seva finca de Saint-Vicent-sur-jard.

Vol reposar. No podrà. An ell, com als demés culpables de tan horrible tragèdia, la vermillor de la sortida de sol o de la posta els farà tancar els ulls esparverats. Tindran la visió de la sang vessada, els semblarà que aquella rojor és una maledicció del cel.

MUSSOLINI I ELS GRECS O «EL TERRIBLE PÉREZ»

Mussolini s'ha enfadat. La mosca li pica el nas i l'home no està per raons.

Cal reconèixer que lo que han fet els grecs no està gens bé. L'haver assassinat a la Comissió investigadora és un mancament a totes les lleis hagues i per haver...

Ara, que al nostre entendre, el capitost del feixisme vol posar el peu dins d'un got d'aigua. Està bé que demani una justa reparació, que a la bandera italiana se li facin els honors convenients, que s'exigeixi una certa quantitat com a indemnització; però l'ex socialista i ex republicà, n'ha fet un xiquet massa. Què hauria fet l'home d'assolir una victòria com els aliats? És clar que no ho sabem, però ens balla pel magí que hauria demanat que els grecs d'un a un li fessin pessigolles a les plantes dels peus. I el cas és que si redacta una altra nota, si no demana això, demanarà pitjor.

SEMPRE ÉS IGUAL

Tant l'aigua com el vi és bo no sempre beure el mateix. El canvi de font o de porró educa el paladar.

Ve't aquí una caricatura que ni fos feta pels alemanys. Però si no ho és, l'autor o els inductors no hi ha dubte que estan a partir un pinyó amb l'ex imperi.

Es clar que la caricatura no deixa de respon-

EN NOM DE LA CIVILITZACIÓ

El francès vencedor.—Nosaltres defensem la humanitat.

(D: Don Quixote, Rio de Janeiro.)

dre a una veritat. França usa i abusa de la situació. Però no és la llei eterna? Quan el vencedor ha tingut compassió del vençut?

França, naturalment, podria dulcificar la seva conducta, mostrar-se més transigent. Devegales una transigència s'interpreta com una feblesa ve't aquí el temor dels francesos.

POC A POC

No hi ha res com el temps. Un diable de sarçuela, que no cal anomenar, diu que el temps és un senyor que diu les veritats. Les diu i fins demostra que ho és lo que semblava mentida.

Ara veieu si se n'han escrit de llibres i llibres tractant del sistema comunista i de la supressió del diner. N'hi han de tota mena, passant per la poesia lírica a la filosofia més complicada. Res havia pogut arribar a convèncer del tot que pogués ésser una realitat. Però la fatalitat dels esdeveniments s'han cuidat de demostrar-ho.

Per uns quants milers de persones, el diner és menys que un grapat de zeros a l'esquerra. Ale-

Pagant l'entrada amb espècies, ous, llegums, pa, fruites, que valen més que els marcs.

manys, russos, austriacs, què en fan dels milions? Res. Portar les butxaques plenes de paperots. I lo pitjor que tanta paperassa avui no val mig cèntim i demà la meitat de mig.

S'imposa la supressió total de la moneda. Cal fer-se un dipòsit d'objectes, nines, carrils, cuines i automòbils de jugar, etc. Al menys la fortuna d'hom no estarà subjecte a cap «divisa» estrangera. Un marc és? Qui ho sap! Una nina, quan menys, pot fer callar a la canalla de casa.

La plaga de moda

Si seguim així fins del poder es faran amos.

Treient-se un pes de sobre

—Tranquil·litat i bons aliments... i per tot et deixo!

munt de llurs testes colrades pel fred les soleiades; però quelcom passa pel seu semblant que no és solsament el sentiment del cansanci. Parlen poc, les seves paraules són una maledicció; els ulls llueixen sinistres quan esguarden els indígenes que troben al pas. S'entreveu un profund sentiment que remou la seva ànima.

Una visió que ers fereix la retina i els sentiments nostres, explica la fonda emoció dels soldats que tornen cap-cots. Damunt d'una mula, com un sac, va embolicat un home, un home jove que poques hores abans, en un moment de

conversació germanívola fou ferit a traïció. Es guerra. Una guerra que sagna poc a poc sens gran pressa. Es el cranc d'un Estat que, inhàbil, vol imposar una civilització, que no posseeix, a un poble semi-salvatge, fidel guardador d'una tradició que veu trepitjada pel foraster.

Aquests cors joves que van braus a la lluita, quan és per un ideal noble i despullat de baixes maquinacions, i que no tremolen al sentir xiular les bales a son voltant, senten profunda emoció a la vista d'un home jove que fou sorprès per la mort, lluny de sa terra i dels seus; i a les paraules dels soldats ja vells que par-

len dels dotze morts de Buharrax, dels cinc de Xauen, dels setze del zoco el Jemis de Beni Aros i una llista interminable, els nous soldats pensen amb els seus que deixaren fa poc, i en la traidora escomesa que pot trencar el fil de sa preciosa vida; i els camins que a la matinada eren embaumats de flors boscanes són ara com calvari horrorós per a aquells homes esclaus. Camins que foren conductors de famoses processons coronades amb penons blancs, roigs, verds i tots colors; ells que vegeren el pas de pelegrinacions dirigides al Monte-Santo, són ara via que porta una macabra processó que s'aturarà en un cementiri obert a l'enuig d'uns alés; i mentre de mil boques sorgiran malediccions mirant l'hermós poble de blanques cases i roges teulades, nosaltres les dirigirem envers un altre nord, no deixant-les caure damunt del poble que defensa lo que és seu.

NARCÍS DE SOUS

Entre reixes

No són presos; són homes que volen retindre com si fossin tressors d'ideal.

Entre reixes es belluga el sentiment del proletariat, i entre reixes el condemnen a viure. Reixes endins s'hi abranderen els projectes callats, i reixes enfora es queixa el poble que si bé viu amb l'ideal engabiado no deixa de llençar pels àmbits de la ciutat els seus crits contra la opressió.

Lleis estúpides i gangrenades han dividit els elements sindicalistes per medi d'uns barrots. Però per entre la quadratura que formen s'hi filtra la germanor del treball.

Segueixen tancats els presos polítics i així seguiran mentre la justícia no obri el cap dels polítics amb un cop de balan-

ces o mentre el poble no obri la panxa dels contents que s'han proposat descontentar el poble.

Actes com el que va celebrar-se en el Teatre del Bosc fan augurar l'esclat que tan indiferents els té—com si el volguessin—i que amb tanta fermentació cívica es va preparant.

El bon poble, el brau poble, diu més callant que no pas gallardejant inútilment. Accepta i aprova el pensar dels que'l dirigeixen i viu sempre a l'aguait dels esdeveniments i al costat dels que pateixen.

La congregació de l'altre dia vol dir tota la fe que'l guia en la santa missió a favor dels empresonats. Vol les reixes per separar-lo dels condemnats per fets comuns; però mentre serveixin per separar-lo de bons fills del treball, seguirà mirant-les com si les quadratures reixades representessin un filtre apropiat per fer-hi passar la justícia esmicolada dels que violen la raó.

REAGA

REPICS

Ja sabem que En Casanellas era oficial aviador de l'exèrcit rus. Si senyors, el mateix Casanellas, aquell Casanellas tan desitjat i venerat per la policia, que somniava amb ell com tots els que volen obtenir el títol d'heroi.

Però el que no sabem i ens ha frapat molt és l'assabentar-nos que aquell Casanellas, el mateix Casanellas misteriós, avui dia ostenta les insígnies de Comandant de l'aviació soviètica.

Què volem dir amb això? Res, quasi res. Una mica de poc multiplicada per molt i sumada per moltíssim.

En Pere Vilalta, el bon ciutadà d'idees altament democràtiques i anticlericals, el que caigué occit per bales bastardes en el moment de defensar els cabals de la casa que regentava, ha deixat aquesta vida—esquixada per les males passions i d'odis infundats—nibat per l'heroicitat del seu gest i brunyit per les seves conviccions.

La ciutat queda sense l'home, però ell la deixa llegant-li un bell exemple i un bon rastre doctrinari.

Aquest cop el governador no ha dimitit, ni l'han tret, ni ha agafat bitllet d'anada i tornada pel tren de les vacilacions. Aquest cop ha obert la portella per a donar-nos comiat amb aquestes paraules:

«Nuestra acci3n dimana de allí, así, pues, mi acci3n será con, para, en, por, sin, tras y sobre Barcelona».

A Sant Just preparen grans festes. Aquí ja fa molt temps que aquest Sant és el més festejat en les llars humils.

Caldetes celebra també una diada de la Llengua Catalana.

Segons es diu s'establirà un servei extraordinari de trens perquè es tem una desbandada enorme d'estuejants bilingües.

Es la conquesta més gran que podia fer l'ideal català.

Llegim, per a no perdre la costum, i copiem, perquè no la perdin els demés:

«Los telégramas de provincias acusan tranquilidad.

Sin novedad en todo el territorio del protectorado.

En la zona hay tranquilidad.

El Raisuni asegura que no pasará nada.»

Quan tot això es diu oficialment, i el pelut greixós Raisuni hi posa el *visto-bueno*, no hi ha dret a fer mals vaticinis. Cal fiar-se de les paraules d'un moro-amigu.

El caporal Barroso, a l'enterar-se de que havia sigut indultat, diuen (?) que va posar-se a tocar la *Marcha Real* amb un acordeó.

Aquest cop si que és ell el que ens ha mort!

Amb motiu del gran nombre de catalanistes que van a depositar rams i corones al peu de l'estàtua d'En Rafel de Casanova la revetlla del 11 de setembre, l'alcalde ha disposat que s'augmenti la il·luminació d'aquell lloc.

I no podia disposar l'Alcalde que s'augmentés també la il·luminació dels carrers de l'Eixamplis que estan foscos com una gola de llop?

I tant com li fora agraït!

Quan En Portela començava a encarrilar-se, se li acut al marquès d'Alhucemes fer-lo ministre de Foment.

Home, vol dir que li corria tanta pressa?

An En Portela penso que no, però an En Garcia Prieto, sí.

Així el govern tindrà a qui enviar a presidir en nom seu la inauguració de l'Exposició del Moble sense por de que el bufin.